

Приятелѣтъ ма попита. Да ли спомянатитѣ Г-да са се учили отъ начало въ Робертъ Коллежъ, или отишли тамъ приготвенни отъ други училища? — Азъ му отговорихъ, че сичкитѣ горѣказани Г-да били добръ приготвени отъ разни четвѣрокласни и петокласни Български училища, даже нѣкои отъ тѣхъ били слушали и високи науки въ вѣнчански учебни заведения, на примѣръ въ Руссия, Австрия, Швейцария и пр. и подиря влезли въ Робертъ Коллежъ за Англискій языкъ. Приятелѣтъ прибави: Ами тѣзи приготвени ученици, ако да бѣха затворени въ едно какво да е мѣсто, и ако са занимаваха 6—7 години, не щѣха ли пакъ да знаятъ даже повече отъ ония, които излѣзватъ отъ Робертъ-Коллежъ? Той ма увѣри, че ония ученици, които имали нещастieto да са учатъ отъ самото начало при

тѣзи протестански, американски миссионери, били етѣ вали толкова бигати и глаунави щото, безъ срамъ, въ 19 й вѣкъ проповѣждали нова (протестанска) религия, въ Търново, Самоковъ, Загора и пр. — Нѣкой си Юр. Икономовъ отъ Елена, който билъ чистъ протестански миссионерски възпитаникъ, каза ми тоѣ, билъ не само тѣпоумъ, нѣ можелъ да служи за тѣнъ или мѣрка на глаупостъ, съ ограниченитъ си знания и глаупости. Сѣщото говори тоѣ за нѣкой си Томовъ, Шипковъ отъ Казанлъкъ и други много *педанти*, всѣ ученици се отъ Робертъ Коллежъ, които били сѣга протестански учители, професори, проповѣдници въ Цариградъ и изъ Българско. Азъ пакъ възразихъ на пригелтъ си и му казахъ, добръ; нѣ Г-нъ Панаретовъ тоже е ученикъ отъ това училище; тѣй съ широкитъ си и дълбокиятъ знания можалъ да стане професоръ въ Робертъ Коллежъ.

Г-нъ Панаретовъ може да бѣде професоръ, каза тоѣ, само въ Робертъ-Коллежъ. — Не виждате ли издадената му граматика, отъ която са ясно доказва, че тоѣ самъ е много далечъ отъ да знае граматиката; тоѣ при преписването на Момчиловата, Шашмановата и други грамматики, не направилъ нищо друго, освенъ осакатилъ и тѣхъ съ изоставение на родителния падежъ и други полѣзни части, които и тоѣ самъ не разбира. Тоѣ ма пита още, да ли не съмъ забѣлѣзалъ у Робертъ-Коллежкитъ *студенти*, че тѣ даже не знаели най-елементарнитъ граматически правила-употребление то на препинателнитъ знакове — нѣщо което показва, дѣйствително, дълбоко невѣжество.

Азъ му отговорихъ, че у България иматъ високо мнение за Г. Панаретова; даже нѣкои мислели да го назначатъ министръ на просвѣщеніето. Щѣли сте да прокопсате, каза тоѣ, съ назначението на таквизи министри. . . .

Братия еднородни Българи, да кажа и азъ скромното си мнѣние. Ако не желаете дѣцата ви да станжтъ педанти (мими учени), и ако не исзате да се подиграватъ съ тѣхъ нашитъ младежи, които са учатъ въ нашитъ народни училища, въ Българско, то трѣба да земете подъ най-сериозно внимание слѣдующитъ най-петински забѣлѣзвания и доказателства, и ще са увѣрите, че сичкитъ горѣизложени думи за Робертъ-Коллежъ са най-точни.

1) Робертъ Коллежъ, който са намира въ Цариградъ, гдѣто има милионъ и половина народонаселение отъ разни съсловия, религии и висока степенъ на образование, между което народонаселение са нахождатъ хиляди Англичани и Американци, ако не бѣше едно просто училище въ което развалитъ религиознитъ чувства на невиннитъ дѣца, и ако бѣше нѣкое високо и полезно училище, отъ казанното народонаселение, поне Англичанитъ и Американцитъ щѣха да проваждатъ синоветъ си тамъ; ние не виждаме други освѣнъ 20—25 дѣца на ерменци, които ставали протестанти за интересъ, и 118, невинни българчета, какъвъ ли интересъ иматъ тѣ?

2) Вашитъ синове, които дохождатъ отъ третий или четвъртий классове, ако продължаваха учението си въ българскитъ гимназии, ако не са излѣгваха отъ нѣкои развалени духове да влѣзатъ въ това гибелно за насъ отъ всѣка страна протестанско миссионерско училище, Робертъ Коллежъ, щѣха въ три години да свършатъ гимназиялното си учение, и съ третъ или четиръ години, които напрасно губатъ въ това училище, и съ сѣшитъ разноски, може би и съ по малко, щѣха да свършатъ университетъ по разни клонове на науката, и да бѣдатъ най-полѣзни както на родителитъ си, тѣй и на отечеството си.

3) Че Робертъ Коллежъ е чисто пропагандическо училище, противно на нашата православна вѣра, съ която сме можали да спазимъ народността си, и чрезъ която са освободихме съ жертвитъ на едновѣрната велика Россия, това ясно са доказва, че при иманието тамъ 118 български православни ученици, никой нжтъ не е било позволено да се вика единъ български свѣщенникъ, за изпълнение на религиознитъ имъ длѣжности; ами знаете ли какво става тамъ? Накарватъ дѣцата въ своята протестанска черква за да имъ надѣхватъ свойгъ си духъ, противъ нашитъ икони, свѣщенници и пр.

4) Единъ високоученъ православенъ Българинъ отъ Пловдивъ, който, по слухъ, като васъ, ималъ добро мнение за Робертъ-Коллежъ, и проводилъ сина си за да са възпитва тамъ; нѣ при посѣщението си Цариградъ прѣди нѣколко мѣсеца, точно са увѣрилъ, че синъ му не науки, нѣ и языка не щѣлъ да научи; защото никой отъ ония, които ушъ свършили казанното протестанско миссионерско училище не знаели английски, и никой не е билъ въ състояние да напише на английски едно писмо, и тутакси зель сина си отъ Робертъ-Коллежъ и го завелъ въ друго училище за да не губи на празно драгоцѣното си врѣме. Въползувайте са, братия българи, отъ примѣра на високоученъ нашъ съотечественникъ г-на Герова.

5) Американскитъ миссионери мислятъ, че са съ толкова осигорили за да са обогатѣтъ чрезъ Робертъ-Коллежъ, за тѣхъ *Калифорния*, щото тѣ сж са ударили свѣтъ на *тамасжарлъкъ* за да добиятъ повече пари съ прѣкръпяване на вѣдението, и отъ гладъ или отъ

лешата и не достаточна храна почти сичкитъ ученици са болни, даже до дваѣси българчета бѣха принудени да заминатъ при родителитъ си за да преварятъ болѣстѣта си; защото, за да не харчатъ пари, никогъ не викали докторъ въ училището; а не както разпространяватъ и лѣжатъ нѣкои бивши възпитаници отъ това училище, че ушъ били хранили ученицитъ тамъ като по най-добритъ хотели. (?)

6) Колкото за способността на професоритъ въ това училище, самитъ ученици могатъ да расправятъ на родителитъ си, че и тѣ (професори) сѣга са учили съ ученицитъ наедно, съ разлика, че мимитъ професори знаели английски; а въ какви предмѣти? Аритметика, история и география!

7) На конецъ ще кажемъ, че въ Робертъ-Коллежъ има нѣкои подлеzurки нечувствителни българи като учители, свѣтъмъ предадени на тѣзи миссионери; тѣзи българи за единъ малкъ интересъ готови са да жертвовать сичкото българско, ако зависше отъ тѣхъ, тѣ може би да викатъ, да крѣскатъ и да искатъ да опровергаватъ писанитъ, нѣ вие родители или роднини на тѣзи ученици да не обрнете никакво внимание на тѣхнитъ бърборения; ами да отидете при вашитъ учени роднини или приятели и да ги попитате за точността на нашитъ свѣдѣния, които тѣзи мѣдри и разумни българи отъ далѣтъ ще потвърждатъ.

Азъ най-подиръ ще ви кажа и за дѣвическото миссионерско протестанско училище въ Юскюдартъ, (Цариградъ) че прѣди нѣколко мѣсеца г-нъ Македонскій ученъ българинъ, който желаете да даде високо образование на дѣттъ си дѣщери, отишелъ въ това училище и като видѣлъ, че тамъ нѣмало никакви високи науки и че сичкитъ български дѣвци загубили вече религиознитъ си чувства и са ставали протестантки, побързалъ да заведе дѣщеритъ си въ Одесса. Изнаю, че мѣжду казаннитъ дѣвоики въ амераканското училище, имало и попки дѣщери и владишки роднини. — Както и да е, нашитъ българи, които са интересуватъ, ще знаятъ да са въсползуватъ отъ нашитъ точни свѣдѣния, и нѣма да даватъ поводъ да ни са смѣятъ чужденцитъ, че отъ незнание и не разбиране сме били пращали дѣцата си въ американскитъ миссионерски училища да губатъ врѣмето си на празно.

П.

ДѢЛАТА ИСПОВѢДАТЪ ИСТИНАТА.

Имахъ случай да бѣда слушатель при разбирателството на граждански дѣла въ едно отъ тукашнитъ сѣдища. Мѣжду другитъ подажжачи на разбирателство разправитъ, прочетохъ въ дневния списъкъ че г-нъ и г-жа редакторитъ на единъ мѣстенъ вѣстникъ да са за вѣли процеси противъ единъ личности отъ по-почтенитъ въ този градъ наши еднородци. За минута, останахъ зачуденъ като неможахъ да си обясна, като отъ какво може да имжтъ претенции мжжъ и жена — редактори на единъ вѣстникъ, противъ втори и трети личности чловѣци самостоятелни. Припомнихъ си расправитъ на г-на редактора съ аптекара Ангеловъ, нѣ на разбирателство поджежаха граждански дѣла, слѣдователно, нито г-нъ, нито г-жа редакторитъ, можеше да са мисли че са пострадали, тѣй както са преписваше пострадалието имъ отъ г-на аптекара. — На повикването на мжжа — редактора, представи са тоѣ самъ лично и каза че пращяхъ вѣстника си на Петку презъ раздавача — слугата си и сѣга Петку не иска да му плаца, за туй да са осѣди Петку да му плати. На повикването на г-жа редакторката — акшерка, исправи са една дълга суха жена и обясни че лѣкувала като докторка! Парвана и Парванъ защото неискалъ да ѣ плати визитѣ, за туй *зюкюмъ* да стане да ѣ плати нѣколко стотинъ фрейга.

Нито Петку, а нито Парванъ сж бѣха явили като отѣвгници, а отъ обясненіята на г-на редактора и г-жа докторо-акшерката ставаше явно, че първия насилъ искалъ да продава вѣстника си, а втората насилъ искала да лекува здравъ човѣкъ. Проумѣва се че никой не си е намѣрилъ паритъ по пѣтицата та да ги раздава по произвола на този и оногози тамъ, гдѣто заслуга не са указва, а нито са вижда нужда отъ подарокъ, за туй Петку и Парванъ не сж приели да са явяватъ въ сѣждъ за такива вѣтарничеви работи и да губятъ днитъ си.

Нито на едното, нито на другото дѣло можѣ да са даде конецъ понеже, едното се таркулнало и открито другото . . . Ний незнаимъ и не можемъ да си произнесемъ отъ сега, като какъвъ резултатъ ще са даде на тия редакторо докторо акушерски дѣла, нѣ съмнѣваме си за правдата.

Ако г-нъ редакторъ е искалъ за абонатъ Петку на вѣстника си, Петку когото ний познаваме, никогъ не би се отказвалъ отъ платката.

Ако г-жа докторо-акшерката е лѣкувала дѣйствително Парвана, Парванъ никогъ не би се отказалъ да ѣ плати онова което ѣ си е стоголо.

Вижда са че нито Петку е приемалъ вѣстника, нито пъкъ Парванъ е болѣдувалъ и да го лѣкува акшерка, още повече, че мжжъ отъ акшерка да го лѣкува нѣма и не може да има нужда . . . Всичко това

указва че хората нѣматъ време да слушатъ вѣстникарски пошевки, а плащатъ да научатъ нѣщо, тѣй сжщо че хората не глѣдатъ на дипломи и тѣлѣги думи а на дѣлата, слѣдователно и въ първия и въ втория случай нито въ вѣстникарството, нито въ докторо-акушерството на тия дѣлѣ личности намиратъ хората нѣкаква си сериозность. — Дѣлата исповѣдватъ истината повтаряме ний.

Отъ друга страна да ли прави туй повѣдѣние честь на помѣнатитъ дѣлѣ личности и препорѣчвали ги за такива каквито тий искатъ да минатъ? Нѣка тий му отмишляватъ.

Русчукъ 20 Юний 1883 г.

Консерваторъ Д--ловъ.

ДОПИСКИ.

Свищовъ, 17 юний 1883 год.

„Български Гласъ“ отъ едно врѣме на самъ е станалъ за смѣхъ и за позоръ! Това заключение правя отъ допискитъ, които пѣлнатъ страницитъ му. Въ послѣдния 35 й брой на „Б. Гласъ“ четемъ едно нѣщо, прилично на дописка отъ Свищовъ, въ която по единъ чисто крѣчмарски начинъ се нападатъ учителитъ. Тѣзи дописка е отъ П. което може да означава и Киръ Петраки Сребровъ — бивши Окрѣженъ Управителъ, а сѣга воленъ скитникъ въ Свищовъ.

Киръ П. има честгта да казва, че, ако училищното настоятелство услови и за напѣрдъ пакъ тѣзи учители, то гражданитъ се били готвили да ги изгонятъ съ сопн П — то ще ни каже, ако му отърва, като кои са тѣзи граждани? Значито граждани и сопн — това са дѣлѣ различни нѣща, но П. и сопн — това са такива дѣлѣ сходящи нѣща, щото ако би да видимъ едноврѣменно П. и сопната, то трудно ще ни бѣде да отличимъ едното отъ другото. Затова ще моля П. — то, да ми назове имената поне на трима отъ тѣзи граждани, които се готвятъ да изгонятъ учителитъ съ сопн

Сѣга да поговоримъ за настѣрхването на космитъ. — Космитъ настѣрхнатъ. 1) Когато виждаме нѣщо потрясающе душата или когато четемъ за ужаситъ въ Батакъ или въ Враца и 2) Когато сме хванали кондуктора на електрическата машина въ това врѣме, когато тя дѣйствува. А пъкъ Киръ П. казва въ дописката си (нека бѣде дописка), че всѣкой чистосърдеченъ българинъ (първия отъ които е, безъ всѣкаво съмнѣние, киръ П.), като чете (дѣ да чете?) за учителскитъ безобразности, космитъ му ще настѣрхнатъ, а не пита, да ли на читателя не настѣрхватъ космитъ, кога чете горнитъ негови думи за учителитъ, на които тоѣ не е достоентъ да вакса и обущата. Ако учителитъ би били въ състояние да правятъ ужаси подобни на Баташкитъ или Вратчанскитъ, то първата имъ жертва би билъ самъ Киръ П. Но тоѣ още съществува. Слѣдователно, отъ тѣзи страна нѣма причина за гражданско космонастѣрхване. Ако учителитъ да бѣха съ П. въ каквито и да било приятелски отношения, то можеше да се предполага, че тѣ са му съобщили електричество, отъ което космитъ му са станали като на тѣралежъ т. е. са настѣрхнали. Но тѣй като учителитъ всѣкога са считали за унижение да иматъ познание съ П., то и отъ тѣзи страна нѣма причина да настѣрхватъ космитъ на Киръ П.

Нека Свищовския уменъ свѣтъ се произнесе публично, да ли учителитъ съ дѣлата си са можали да си заслужатъ изгонване съ сопн и да възбудятъ настѣрхване на гражданскитъ косми; въ противенъ случай учителитъ вѣчно ще та презиратъ, Киръ П. както са та и презирали, като нищожна тварь. Затова всичко че е безполезно, което въ „Гласа“ бръщолевимъ. — Отъ моя страна, азъ ще та събѣтвамъ да се занимавашъ съ по-честна работа и да се не препорѣчвашъ за Свищовски гражданинъ, защото тебе, като единъ празноскитѣющъ, ни най-малко не та интересува участъта на Свищовскитъ училища. Ако учителитъ заслужаватъ изгонване съ сопн и пр., то нека за това се произнесе гражданитъ, а не ти.

П. Прѣгледовъ.

Ески-Джумая 17 Юний 1883 г.

Господине Редакторе на В. „Съзнание“.

Гвардѣ чудна ми се видѣ, Господине Редакторе, помѣстената въ почитаемия вѣстникъ „Славянинъ“ брой 96 новина отъ града ни, че ужъ съмъ глобилъ двама турци съ 300 гроша глоба, защото, като карали дърва въ града, водили и кучетата си. Безъ да расчитамъ връзъ правдолюбieto и безирѣграстieto на вашин дописникъ, увѣренъ въ вашето безирѣграстие, моля ви да вмѣстите въ най-ближния брой на вѣстника „Славянинъ“ слѣдующитъ за освѣтление на публиката, и опровержение на тѣзи клевети:

Ески-Джумайското Околийско Управление съ отношението си отъ 18 Мартъ т. г. подъ № 750 ѣ съ препровождение преписъ отъ своя приказъ подъ № 6

дава подъ еждъ трима турци Хюсина Ахмедовъ и Хасана Боулоглу отъ с. Чобант-дере и Исмаила Кобакоглу отъ с. Бухларъ Ески-Джумайска Околия, защото не са се съобразили съ казанний приказъ, който бѣ публикуванъ по всичкитѣ села отъ Е. Джумайската Околия и който приказъ гласи, че селени, когато иджтъ пазаренъ день въ града, или да не водятъ съ себе си кучета, или, ако ги водятъ, да бждатъ свързани при колата имъ, за да не причинятъ нѣкакви пакоси.

Сждътъ на основание самопризнанието на отвѣтниците и съгласно ст. 89 и 90 отъ устава за наказания, които могатъ да налагатъ Маровитѣ Сждни оежди обвиняемитѣ на *седмодневна арестъ* при Ески Джумайската полиция, а не триста гроша глоба, споредъ почтенния ви дописникъ.

Тѣзи въ краицѣ, мисля, са достаточни за осветление на общото мнѣние, на което почитаемий в. „Славянинъ“ е органъ. А азъ съ приличното уважение съизъ.

Ески-Джумайский Мирон. Сждия.

С. П. Грамадовъ.

Свищовъ, 16 Юний 1883 год.

Уважаемый Г-не Редакторе!

Прѣди малко заглухнахъ Свищовъ всѣдневно са сживѣва; като нѣкоя извѣрждна ела взе да вдига булото, съ което бѣше са покривъ хоризонта на нашия градъ. Остатки отъ миналата мрачна картина са срѣщатъ тукъ-тамъ, които и въ настояще време, когато града ни са сживѣва, оставатъ вѣрни на своитѣ злобни предназначения. Тѣзи ничтожни твари, въ своитѣ прѣдсмъртни агонии не прѣставатъ по всѣкакъв начинъ да бждатъ жалкъ; но дѣйствителния патриотъ е великодушень; той имъ прощава тѣзи безпаметни изумѣли постѣпки, които са естествени на подлеститѣ, на извергитѣ отъ вѣжкѣ. когато виджатъ, че булото имъ е смжнато, че историтата е готова да ги причисли къмъ инквизиторитѣ и тиранитѣ. Вий сте излжгани паразити! ако мислите, че съ подли срѣдства ще охладнокрѣвите народния дѣлецъ; той пажо на вашитѣ подлости; той са не бои отъ клевети; вашитѣ клевети са калта на неговите обуша; той съ призрѣние обрѣсва и слѣдва непоколебимо своитѣ начала; той... Но не! вий не заслужавате псчата; насъ ви е срамъ да прѣдадемъ, чрезъ печата, на бждещето поколение, че България е родила такива низски твари като васъ. Едно, което за посѣденъ пжтъ ви кажемъ, то е вий не сме ви виновни; вий сами неконяхте ямата си; идете невъзвратно при събратията си — срѣднежковитѣ тираны.

Извинете, уважаемый г-не редакторе, за гдѣто азъ съмъ предизвиканъ да туря въ дописката си горний епизодъ за мрачнитѣ твари; вѣрвамъ, че и словослагателитѣ ви са гнусятъ да варждатъ имѣната на тѣзи сатрапи, които вѣжкѣ изхвърля; тѣ не заслужаватъ истриването на буквитѣ ви; азъ ви са общаватъ, че други пжтъ не ще са повърна за тѣзи мизерабелни червеи; ще въздржамъ перото си, да общавамъ начитателитѣ ви само утѣшителни нѣща, както слѣдующитѣ:

Градский ни сждѣтъ, съставень исключительно отъ честни граждани народници, са призна отъ окръжний сждѣтъ за законень. Бихъ са постаралъ, да опиша подлоститѣ, които са употребиха отъ туканитѣ консерватори въ този случай; но са придржамъ въ горнитѣ си общавания.

Деньтъ 15 Юний, въ когото Свищовъ са освободи, са отпразднува твърдѣ блѣскаво, благодарение на умнитѣ распоряждания отъ страна на градский ни приставъ Г-на Луканина, който на 13 й Юний обяви рѣдѣтъ за празникътъ съ особена программа.

Сжгласно программата, послѣ Божественната литургия свѣщенникитѣ и гражданитѣ са отпавиха къмъ паметникитѣ, които са намиратъ построени на мѣстото, гдѣто минаха Русекитѣ побѣдоносни войски. Тамъ процесията бѣше посрѣщната отъ войска и ученици. При единий отъ паметникитѣ са отслужили панахида за падналитѣ Русски и Български герои. Панахидата са откри съ рѣчь отъ Г-на Евчева, който описа историческото значение на деньтъ и уроцитѣ, които могатъ да се извлѣчатъ отъ този день.

Той напомни, че само братската рѣжа е подкрѣпѣла и ще подкрѣпи свободата; каза, че тѣзи уроци ни са нуждни, защото историческата задача е още не рѣшена; привлече вниманието на присѣтующитѣ, че свободата е сжпа и че трѣба да се пазя като свѣтлина, основана на братска кръвъ. Послѣ Евчева говори Г-нъ П. Живковъ, който съ думитѣ „Съ нами Богъ“ разясни, че знаме съ този надписъ ни е освободило, че и ний ще сме достойни да носимъ това знаме, ако знаемъ да цѣнимъ свѣтлината основана на многобройни жертви. Послѣ отслужаване на панахидата Г-нъ Пв. Шишмановъ държа рѣчь, въ която описа значението на войнатѣ, водени отъ Руссия противъ славянския врагъ. Той напомни, че на тѣзи благородна цѣль се противостоели вѣншни врагове, кжеоглди туркофили дипломати, които са прѣчкали на освобождението. Трогательни бѣха вѣнцитѣ, които ученицитѣ хвърляха на паметника, когато хорътъ пѣеше „Вѣчная паметъ“. Слѣдъ

свършване на рѣчта, цѣлата процесия отиде на втори паметникъ, гдѣто са стѣлажи благодарственень молебень. Тукъ, послѣ четение на евангелието, държа рѣчь Г-нъ Л. Райковъ, който описа чувствата на Българина прѣди и послѣ освобождението; напомни Батакѣ и Перущица, кате спомѣна имената на нѣкои Български герои. Съ това са свърши черковното тържество по този случай. Всички присѣтующи обиколеха нарочно приготвенитѣ шатри, гдѣто имаше пригответо угощение за всички, безъ исключение. Тукъ са напиха наздравци за Царя покровителя, за Негово Височество, за Русекий народъ, за Г-на Управителя, за Българекий народъ и гражданитѣ, за духовенството и учителитѣ. Послѣ угощението, по голѣмата частъ отъ присѣтующитѣ съ варки заминеаха за Свищовъ. Дунавъ весель носеше признателното поколение, което задоволено са връщаше, защото бѣше изпълнило единъ свѣщенъ дългъ. Отъ вѣжкоя варка са чуваха пѣсни; вѣжкоя са стараше да покаже своето задоволствие.

Вечерята града бѣше осветленъ; но дѣжливото време бъркаше на иллюминацията.

П. М.

Севлиевско Окрѣжно Управление

№ 2646

Юний 14 1883 г.

До Господина Редактора на В. „Славянинъ“.

Въ брой 86 отъ вѣстника Ви е помѣстена дописка, съ която се дефлира Троянскый Околийень Началникъ, за дѣто той е гледалъ нехайственно къмъ желанието на населението отъ таа околия относително удовлетворението на нуждата, която то имало отъ доктора за прѣдупрѣждение на минмо съществующата епидемическа болѣсть по хората въ г. Троянъ.

Всѣдствие на тѣзи дописка имамъ честь да Ви явиъ, Господине Редакторе, че по заповѣдъ на Господина Министра на Вѣтрѣшнитѣ Дѣла, направено бѣ отъ повтрѣнното мѣнь управление обстоятелно изслѣдование, отъ което се оказа, че въ г. Троянъ както и въ цѣлата Троянска околия не е имало на само тифозна трѣска, както е казано въ поменѣтата дописка, но и никаква епидемическа болѣсть по туй време. По това време е имало само единъ смъртенъ случай отъ неизвѣстна болѣсть и двѣ болни дѣтца — нѣщо, което вѣжкоя и на вѣжкѣдъ се срѣща. Единото отъ двѣтѣ болни дѣтца било на Генова — автора на дописката и другото на Гайдарекский, които виджѣ са, пѣтъ прѣдложъ на заразителна болѣсть съ исаки да предизвикатъ дохощането на Окрѣжния лѣкаръ въ г. Троянъ на правителствени разноси да прѣгледа дѣтцѣтъ пжтъ; но на тѣхното умишленно желание Околийскый Началникъ, като виджѣлъ отъ една страна, че болѣстьта не е отъ заразителень характеръ и отъ друга, че родителитѣ на болнитѣ съ хора заможни и въ състояние да невикатъ на свой съчетъ лѣкаръ, не се е съгласилъ.

Отъ тука става явно, Господине Редакторе, че дописника Ви си е допустилъ чрѣзъ своя денунсъ да ви добие неществующи и невѣрни новости, съ цѣлъ да униже репутацията и бждѣщността на единъ свършенень невинень чиновникъ, който съ самоотверженность гледа къмъ изпълнение на възлагаемитѣ върху обизанностиа му дѣла.

На послѣдѣкъ Ви моля Господине Редакторе, щото въ единъ отъ най близекитѣ си броеве да обнародвате настоящето, да се опровергай помѣстената въ бр. 86 на вѣстника Ви дописка.

П. Д. Управитель: Лука Радоловъ.

П. Д. Секретаръ: Д. К. Караблжковъ.

Балчинъ 15-й Юний 1883 год.

Г-не Редакторе!

Прѣзъ послѣднитѣ дни на миналий мѣсець Май-когато бѣше въ походъ Конния Полкъ отъ Шуменъ за трѣтвия лагеръ (чаиръ) въ Добричската околия, въ ко-то тѣзъ година изобилствова добра трѣва за коньетѣ, стигнахме на 25 й сѣчаго въ града Добричъ, въ ко-то азъ като не бѣхъ другъ пжтъ дохождалъ, любопитетвувахъ да узная урѣдността му и като ходяхъ изъ града на горѣ на долу, видѣхъ на едно мѣсто надпись „Градска Библиотека“, влѣзохъ въ нея и тамъ имаше нѣколко души де четжтъ вѣстници; попросихъ позволение и сѣдняхъ между читателитѣ. Библиотека-та ми са много ареса. Тукъ имаше нѣколко разни вѣстници: Славянинъ, Марица, Следствие, Смѣшло и други. На утрѣнята (на 26 й) понеже бѣше празникътъ Вознесение Христово, отидохме нѣколко души (солдаты) въ черковата и тамъ нѣмаше повѣче отъ 10 души граждани, осветѣнъ ученицитѣ. Послѣ отпускъ черкова, отидохъ на телеграфното управление по собствено дѣло; изъ пжта азъ намѣрихъ една бѣла книга сплатена на четри, които като расплатихъ видохъ написано:

Телеграмма Варна

Списаревскому.

Общияското управление насилственно помѣсти въ

кѣщата на Пено офицери и солдаты извѣсти са отъ Пена управителя.

Атанасъ.

Когато стигнахъ въ телеграфното управление, тамъ имаше драма хора да подаватъ телеграмми, прѣдъ които азъ като си свършихъ работата, върнахъ се назадъ и се отбихъ въ библиотеката. Подиръ мене дойде единъ отъ онѣзи, които бѣха въ телеграфното управление и сѣдна въ кѣшето. Азъ казахъ на одного отъ близо до мене седналитѣ каквината на намѣрената телеграмма и го попитахъ за тогози Атанаса подавателя на тѣзи телеграмми, а той ми каза: онзи е който сега дойде, е го е кадѣ е сѣдналъ въ кѣшето, съ калпакъ на глава и съ цигара въ уста, тѣй е зетъ на Пена. Помислихъ си азъ каквито му са качествата, такива му и обнос-китѣ, приличъ на чербаджийскы синѣ. Хората въ библиотеката съ чки гологлави и прочитатъ разни новини, а той сѣдналъ съ калпакъ съ цигара въ уста, като че ли е турчинъ.

Нашитѣ офицери ако са помѣстени за една нощъ въ кѣщата на Пено, то каква вѣрда направиха, да ли изѣдоха стѣнитѣ на кѣщата му за една нощъ, или са турци да пскатъ кокошки, яйца и пр. даромъ, а какви солдаты е имало въ кѣщата на Пено, когато всѣки солдатынъ си егонъ при коня въ ахѣра, а господству отъ какви солдаты му дотѣгна, та са лута съ телеграмми противъ Община. Управление до управителя, като кога не са помѣстени Българи въ кѣщата му, а са нѣкои неприятели?

Защо такива Г-да неставатъ солдаты, та когато ходятъ отъ едно мѣсто на друго и нощѣтъ квартиръ да не вискатъ, а да си лежатъ кадѣто замръкнатъ; за-що когато дойде рѣда на подобни за солдаты избѣгвати, по Австрия, Цариградъ и другадѣ и тамъ са направатъ болни и даватъ лирички на тамжачнитѣ лѣкари, за да имъ даждѣ свидѣтелства, които като проведатъ по по-щата въ приетната комиссия отъриватъ се, а тѣ лично не са явяватъ, както това направиха мнозина въ нашия славень Видинъ — на и другадѣ. Всички въ Видинъ знаемъ какъ направиха съ синоветѣ си: Хаджи Петко, Хаджи Ц-но и др. Но както и да е това вѣче мина, сега трѣба да глѣдаме сички за поправка; сички да прибѣгваме къмъ военното обучение, отъ което зависи нашата защита, както това прави всѣка държава, а не да мразимъ солдатытѣ, и когато ни минатъ прѣзъ града, да не пжтъ даваме мѣсто за квартири, или ако ги помѣсти Общ. Управление нѣкадѣ, то да се жалваме противъ такова управление, както сега си показаха човѣщаната Добричскитѣ граждани Пено и зетъ му Атанасъ. Община. Управление виновато ли е, като е помѣстило 3 — 4 души офицери въ кѣщата на Пено, ами кадѣ да ги намѣсти, на пжта ли? Когато г-нъ Пено се жалва противъ Общ. Управление, че е помѣстило 3 или 4 души офицери въ кѣщата му, то що остана на ханджиятѣ, които са повѣчето турци и татари, на които въ ахѣритѣ са помѣстиха сичкитѣ конѣ и солдаты? — Не трѣба тѣй г-да Добрички граждани, трѣба по съ-вестничко да работите, защото е срамъ отъ хората, които ни чуятъ отъ страна, че си говоримъ единъ про-тивъ други и то за какво? ... За което не трѣба ни-какъ да са чуятъ лоши думи. И въ Балчинъ дойдохме нѣколко души отъ конния полкъ, но гражданитѣ тукъ казватъ: „радостни сме, като си имаме въ града една частъ военна.“ — За сега толкова, ако стане нужда пакъ.

Д. К. Гайдарский.

РАЗНИ

Една телеграмма изъ Александрия извѣстява, че въ крайморекния градъ Дамнетъ се появила холера и на 15 того умрѣли 47 души. Същата болѣсть се явила въ гр. Портсаидъ и въ много мѣста изъ Египетъ; по поводъ на това, дипломатическитѣ агенти въ Цариградъ се съвѣтвали какво да правятъ.

Научаваме са че Свищовекния окр. сждъ вдигналъ правото на Юркиевича да адвокатетвува, по причина че билъ чужди подданикъ.

Свищовекитѣ граждане испратили една телеграмма до Министерството на Правосѣднето, съ която молили щото Г. Палакуновъ да си остане и за напрѣдъ прѣдѣтелъ на Свищовекния окр. сждъ.

Изъ градъ ни се прѣсена единъ, слухъ, че ужъ нашитѣ умни(?) консер-ватори, бпше приготвявали да про-изведжтъ въ нѣкои мѣста нѣкакви си

демонстрации и че отъ разпръснатитѣ агенти за тѣзи цѣль, единъ билъ уловенъ въ Бѣла. До колко е истински този слухъ, нѣмаме още точни свѣдения.

Изъ Силистра една обширна дописка ни разправя за дѣятелността и повѣденіето на тамкашния училищенъ инспекторъ, по понеже автора си крѣпе имѣто, то остава необнародвана. Ако автора се съгласи, да се обнародва съ имѣто му, готови сме да ѝ помѣстимъ.

Софийската депутация се завърнала въ София и давала голѣми надѣжди.

Въ 36 брой на чорбаджийския гласъ виждаме обнародвана слѣдующата доста любопитна телеграма:

Цанкову

Враца.

Молловъ дойде, Соболевъ пристигна, първитѣ дни Юния съ точни инструкции. Княза слѣдъ 5 недѣли. Императора изразилъ предъ Княза благодарностъ отъ Генералитѣ. Княза потвърдилъ. Побѣда съвършенна, Хитрово призналъ, че Императора го укорилъ защо по преврата говорилъ въ Негово име. Всички руси съгласни за народното желание, за пълно общинско самоуправление. Казватъ първо допълнителни избори, второ лѣтно събрание за желѣзницитѣ, трето есенска Обикновена Сессия, четвърто Комиссия отъ събранието за ревизия и съчинение проектъ за конституцията. Днешнитѣ управляващи ставатъ цѣли министри. Но Соболевъ ще гледа по-скоро да се освободи; дядо Бошняковъ ще побѣди, желаемъ на всички най-весело угощение.

Миларевъ.

Единъ отъ абонатитѣ ни изъ правдинската околия ни съобщава, че вѣстницитѣ, не са предавали редовно на куриеритѣ, ами ги земали писаритѣ въ джобовѣтѣ си, затова който искалъ да получава вѣстникъ се отказвалъ!

На 20-ий того въ градъ ни се убилъ съ револверъ Шишмаровъ, който бѣше кап. лайтенантъ на единъ отъ Българскитѣ нараходи, които стоятъ при Лома. Причината на това самоубийство била, разглежданіето смѣткитѣ; имало комисии вижда са която правяла нѣкакви изслѣдвания, и Шишмаровъ докаченъ отъ това, приобѣгналъ до самоубийство, като оставилъ нѣколко писма, въ които излагалъ своето честно служение и причинитѣ, които сж го предизвикали да се убие.

Отъ личнитѣ обяснения на бившия председателъ на Разградския Окр. Сждъ Г-на Рашкова за станалия скандалъ въ Разградъ остава явно, че членътъ Г. Икономовъ не е виноватъ, нито е извършилъ нѣщо неблагопристойно, затова считаме за длъжностъ като безпристрастенъ публицистъ, да опровергаемъ съобщението по това дѣло обнародвано въ 96-ий брой на вѣстника ни. Желателно е щото доносителитѣ на подобни съобщения, да бѣдѣтъ по-справѣдливи и беспристрастни.

Научаваме са, че г-нъ д-ръ А. Вайнбергъ, бившии Шефъ на професоръ Галезовската клиника въ Парижъ, специалистъ по болѣститѣ на очитѣ и ушитѣ, ще посѣти за кратко врѣме града ни, като ще са били само два три дена. Това като съобщаваме на всички които страдатъ отъ очиболъ и ушиболъ, за да могатъ да са възползуватъ отъ случайтъ. Надѣваме са, че г-нъ д-ръ Вайнбергъ ще остане доволенъ отъ ласкавия приемъ отъ страна на нашитѣ съграждане.

Г-нъ д-ръ Вайнбергъ, който е твърдъ прочутъ въ

Редакторъ издатель Т. Х. Станчевъ

Букурешъ като практически лекаръ, е въ сжщото врѣме и писателъ на много прочути списания, които сж припознати за такива отъ по-високи научни кръгове въ странство.

ТЕЛЕГРАММА

Разградъ, 16 Юний 1883 г.

Публикуваната телеграма брой 36 „Български Гласъ“ отъ личния мой неприятелъ Коюмджиева е лъжлива; потвърждавамъ оная въ „Съзнание“.

Вълнаровъ.

На 20 того имаме честта да получимъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение слѣдующето писмо:

До администрацията на В. „Славянинъ“ въ Русчукъ.

Понеже е желателно, щото въ Българската Народна Библиотека въ София да се намира цѣлото течение на в. „Славянинъ“ отъ самото му начало, за това Министерството на Народното Просвѣщение умолява администрацията да испрати въ казаната библиотека по два екземпляра отъ всички годишни течения на вѣстника и да испроважда за напредъ редовно по два екземпляра отъ всѣкой брой, — толкова повече, че законътъ за печата отъ 6 Февруарий т. г. постановява: „чл. 43. Издателитѣ на периодическитѣ и неперидическитѣ списания и каквито и да било печатни книги длъжни сж да испроваждатъ въ Народната библиотека въ София по два екземпляра даромъ.“

Главенъ Секретаръ: П. Гинчевъ.

Началникъ на Отдѣленіето: С. Вацовъ.

Заб. р. Отъ горното писмо става явно, че отъ насъ се искатъ даромъ цѣли осемъ годишни течения отъ вѣстника ни, и за напредъ два, ставатъ десетъ, които скупомъ струватъ 142 лева! Дължимъ ли сме ние и можемъ ли да направимъ подобно пожертвование, когато ние до днесъ отъ никого не сме получили нито една аспра подкрепление въ трудното си занимание, когато нашитѣ гърди сж изгинали съ перото въ рѣка? Една Народна Библиотека даромъ ли трѣба да иска цѣли десетъ годишни течения отъ една бедна Българска редакция, която съ 300—400 абонати и голѣми оскѣдности едвамъ поддържа единъ скроменъ листецъ? — Справедливо ли е това взисканіе отъ насъ особено, оставаме да размислимъ ония, които ни познаватъ и които нѣма ни поддържа ние вѣстника. Указа ни са в. „Славянинъ“ закона за печата, покоряваме са на сѣкий законъ, каквито и да бѣде той, но този законъ го нѣмаме предъ 3—4 год. а днесъ ако го има и ако подъ думитѣ периодически и неперидически списания, се разбира единъ политически вѣстникъ, който излиза редовно два пѣти въ седмицата, тогасъ принудени сме да испращаме даромъ два листа въ Народната Библиотека.

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ

НОВА КНИГА

ПИСМА ЗА СЪРБИЯ

отъ

Т. Икономова.

Отъ 9 1/2 печатни коли.

Цѣна 1 левъ и 50 стотинки

Ще са намира за проданъ при сичкитѣ книжари изъ България.

ИЗВѢСТІЕ

РУССКІЙ МАГАЗИНЪ

И. Карловскаго

Преславска улица. Варна.

Чай, на фунтове, фирма „Попова“ и своя разписка. Захаръ нарѣзанъ и глави, Русски и Австрийски. Свѣци Стефинови, фирма „Невский“ „Крестовникови“.

Пожови, Вилки, Лажичи, Свѣщници, Чайници, Сахарници и др. разни отъ Варшавско сребро фабрики Бр. Бухъ и Иосифъ Фраже.

Самовари разни форми и Камбани (колоколо) Икони съ сребрѣненъ позлатени и отъ просто сребро, Херувимъ, Кіоти за икони отъ най добритѣ московски мастори и фабриканти.

Эполети, Пагощи и разни форменни военни офицерски, солдатски и полицейски вещи.

Сукно, Докъ, Чортонъ кожа, разни цвѣта за г. г. офицери солдати и полицейстори.

Важи катранени и бѣли, фабрика „Новиковъ“. Калчица (Пакля) чиста за чистение оружия и за копнатвание кораби отъ сжщата фабрика.

Сардинки, Анчоуси разни, Остакосъ, Салмень Тонъ и др. разни.

Хайверъ черенъ (Икра) I и II качество. Сырене Швейцарско и Голанда I качество. Вина, Сотернъ, Медокъ, Мадера, Марсала. С-Жуматъ, Шатолафитъ, Малага и др. разни. Ликери, Мараскивъ, Какао, Кремъ дете. и др. разни Шампанское, Картъ-Доре, Картъ-Бланшъ и Картъ-Ноаръ, фирма Теофиля Редферъ и &. Шампанское Склаво и Донское. Водка Попова, Русское Добро, Рябиновое Желудочное, Наливки и други разни. Пиво въ бѣчи и въ бутилки, фабрика „Евни“ въ Одесса.

Макарони, Брашно разни видове и Лѣ фабрики Л. Сондансъ и Вейнитени въ Одесса.

Мармаладъ и разни сладости, фабрика Абрикосови въ Москва.

Ободи (Криви дръвета за кодела), Паницы, Лажичи разни дръвени отъ горещо не са боятъ.

Краска (бой) приготвена Маслинна и Масло готово варено, фабрика Адолфъ и Бергъ въ Одесса.

Платно разно за ризи, гащи, чаршафи, (масси) Покривки, Кръпи ленени, фабрика Жирардовска Гилле и Дитрихъ въ Варшава, и Мошами за покривание стока. Сапунъ миризливъ Одеколонъ и разни миризми, фабрика Броваръ и & въ Москва.

Чайници, Писети, Чаши за чай и др. разни.

Книги бѣли разни видове и Конверти разни.

Столове разни краски и фасонъ криви (гнути).

Кривати желѣзни разни малки и голѣми.

Каласки (кола) за дѣца разни сортови.

Касии желѣзни малки и голѣми.

Чесала. Четки конски и Четки за обуца.

Олеонафтъ за мазание оружия и обуца, фабрика „Рогонинъ“.

Мазило (помада) за чистение всѣкакъвъ металъ.

Комисии за всѣкакви справки и порѣчки Комиссионни и Экспедиционни.

Страхования билети внутр. съ вингриш. займа I-го и II-го 5% государств. банка.

Умоляватъ ся покупателитѣ да пращатъ порѣкитѣ си ясно написано за каквито и да е отъ горѣномѣнатитѣ предмети.

Цѣно расписъ (Прайсъ курантъ) испраща са даромъ.

По Министерство на Общитѣ Сгради Търговия и Земледѣлие

ИЗВѢСТІЕ

№ 2.

На 30-ий Юний 1883 год. въ 4 часа слѣдъ пладнѣ въ Силистренскій Окръженъ Свѣтъ подъ председателството на Силистренскій Окръженъ Управителъ ще стане публиченъ търгъ съ явна конкуренция за запълнѣнето на крепостни приколъ предъ болницата въ гр. Силистра.

Стойностъ на работата възлиза на 9930, лева. Исканийгъ залогъ. 496 лева 50 стотинки.

Планове, поими условия и смѣти могатъ да са видатъ въ Силистренскій Окръженъ Свѣтъ и въ канцелярията на Руссенскій окръженъ индженеръ.

Руссе, 15-ий Юний 1883 год.

ИЗВѢСТІЕ.

Има тука за проданъ тютюнъ на листовъ Енидженски басма и бѣлча, добъръ съ умѣрени цѣни, желающитѣ да купятъ, нека се отнесжтъ до мене.

Руссе, 31 Май 1883 год.

Н. К. Българовъ.

ИЗВѢСТІЕ.

Имамъ честта да извѣстя на почитаемата публика че пренесохъ апотеката си на книжеската улица № 99 въ магазинъ на г. Петра Златова.

Съ Почитание

Руссе 20 Юний 1883 г.

Я. Ангеловъ.

апотекаръ

ДОКТОРЪ А. ВАЙНБЕРГЪ.

Специалистъ по болѣститѣ на очитѣ, ушитѣ и Синилиса, бившии Шефъ на професоръ Галезовската клиника въ Парижъ.

Ще пристигне въ сжботата на 25-ий Юний въ гр. Руссе и ще са бани само до Вторникъ 28-ий Юний.

Ще дава консултации и ще прави различни операции на очи, уши и пр. въ улица Флотска № 3872 отъ 8—9 часа прѣдъ обѣдъ и отъ 3—5 слѣдъ обѣдъ.

Русчукъ скоро-печатница на в. „Славянинъ“.